

Sóc la més petita

Sóc la persona més petita, sens dubte,
però Déu m'ha mirat, i jo clamo la meua alegria.
Comparteixo la pobresa del meu poble,
el petit Israel, "el seu servent",
però ell amb la seva misericòrdia m'ha mirat,
i jo desbordo de goig com en el dia de noces,
i proclamo amb força la bellesa del seu amor.
Obro la meua finestra cada dia
de bat a bat a l'esperança,
i sé que les meves fletxes arriben al Sant.
El que és Poderós, ha escollit el petit,
al més petit, per lluir-se en les seves obres,
per lluir la seva misericòrdia,
meravelles del seu amor.
Tots em diran benaurada,
però és cosa del seu amor.
I anuncio que hi ha motius d'alegria per a tots,
perquè la misericòrdia de Déu no té límits.
Demà tot pot canviar:
els que es recolzen orgullosos en les seves poltrones
rodaran per terra, menyspreats i oblidats,
en canvi els humils i senzills seran enaltits.
Algun dia, així està escrit,
els famolencs i captaires s'asseuran
al banquet del Regne,
i els avars, especuladors,
pidolaran una engruna d'afecte.
Demà, jo ho espero,
les promeses de Déu es compliran,
com en temps dels pares,
que la seva misericòrdia no s'esgota.
I ens beneirà de nou,
i ens visitarà de nou,
i es quedarà ja amb nosaltres per sempre.

Pregària pels rebutjats

Sóc aquí, Senyor, petit i pobre,
 penedit dels meus tancaments i enduriments,
 dels meus pecats de desamor, d'incredulitat i de desesperança.
 Com puc gosar parlar-vos?
 He parlat arreu i massa, i ho he fet malament.
 Em correspon fer silenci a la vostra presència;
 i si ara prenc la paraula és perquè, malgrat jo mateix, escolteu el meu clam pels rebutjats de la terra:

Pels qui cerquen i no troben, truquen i no els obren.
 Pels qui veuen trepitjats llurs drets i llur dignitat.
 Pels qui no poden creure en vós a causa dels creients.
 Pels qui sofreixen l'escàndol dels qui portem el vostre nom.
 Pels qui no tenen ningú que els parli de vós.
 Pare dels pobres.

Mostreu-los el vostre rostre benvolent i que confiïn en vós.
 Parleu-los al cor i que s'adonin que els sou Pare.
 Doneu-vos a conèixer i que us estimin.
 Vós, que sou l'Amor, feu des d'ara:
 Que gaudeixin de la vida de fills vostres.
 Que visquin la fraternitat cristiana que Jesús ens ha guanyat.
 Que tinguin l'escalf del vostre Esperit Consolador.
 Que sentin la tendresa de santa Maria, piadosa i compromesa, pobra i solidària, fidel i generosa. Amén.

Pere Farriol i Vinyes

Un somriure darrera de la tàpia

Raúl Follerau solia contar una història emocionant: visitant una leproseria en una illa del Pacífic li va sorprendre que, entre tants rostres morts i apagats, hagués algú que havia conservat uns ulls clars i lluminosos que encara sabien somriure i que s'il·luminava amb un «gràcies» quan li oferien alguna cosa.

Entre tants «cadàvers» ambulants, només aquell home es conservava humà. Quan va preguntar què era el que mantenia a aquest pobre leprós tan unit a la vida, algú li va dir que observés la seva conducta pels matins. I va veure que, tot just clarejava, aquell home acudia al pati que envoltava la leproseria i s'asseia enfront de l'alt mur de ciment que l'envoltava. I allí esperava. Esperava fins que, a mig matí, després del mur, apareixia durant uns quants segons un altra rostre, una cara de dona, vella i arrugadeta, que somreia. Llavors l'home conversava amb aquesta i somreia i somreia ell també. Després el rostre de la dona desapareixia i l'home, il·luminat, tenia ja aliment per a seguir suportant una nova jornada i per a esperar que demà tornés el rostre somrient. Era - li explicaria després el leprós - la seva dona. Quan el van arrencar del seu poble i el van traslladar a la leproseria, la dona el va seguir fins el poblat més proper. I acudia cada matí per a continuar expressant-li el seu amor. «Al veure-la cada dia - comentava el leprós - sé que encara viu.»

No exagerava: viure és saber-se estimats, sentir-se estimats. Per això tenen raó els psicòlegs quan diuen que els suïcides es maten quan han arribat al convenciment ple que ja ningú els estimarà mai. Perquè cap problema és veritable i totalment greu mentre es tingui a algú al nostre costat.

Per això jo no em cansaré mai de predicar que la solitud és major de les misèries i que el que els altres necessiten veritablement de nosaltres no és si més no la nostra ajuda, sinó el nostre amor. Per a un malalt és la companyia somrient la millor de les medicines. Per a un vell no hi ha ajuda com una estona de conversa sense presses i una mica de comprensió de les seves rareses. L'ingent necessita més el nostre afecte que la nostra almoïna.

I, sorprenentment, el somriure - que és la més barata de les ajudes - és la qual més escatimem. És molt més fàcil donar diners a un pobre que donar-se'ls amb amor. I és més senzill comprar-li un regal a l'avi que oferir-li mitja hora d'amistat.

Donar sense amor és ofendre. Ho deia amb paraules tremendes, però molt veritables, Sant Vicenç de Paül: «Recorda que et serà necessari molt amor perquè els pobres et perdonin el pa que els duus.» Solem dir: «Són tan desagraïts!» I no ens adonem que ells perceben perfectament quan donem sense amor, per alliberar-nos d'ells i deixar tranquil·la la nostra consciència. Són, per això, lògics odiant la nostra almoïna, odiant-nos. Els empobrim més a l'ajudar-los sense amor, sense un somriure, perquè els demostrem fins a quin punt no existeixen per a nosaltres.

Tot seria, en canvi, tan diferent si els donéssim cada dia somriures d'amor des de la tàpia de la vida!

José Luis Martín Descalzo

SECRETARIAT DIOCESÀ DELS MARGINATS

Qui som

La comunitat cristiana, des de la seva fundació, sempre s'ha ocupat dels marginats. Els marginats són aquells que per raons econòmiques, de raça, cultura, salut, limitació física o psíquica, comportament o ideologia, no tenen accés fàcil a un lloc dins la societat ni als seus béns.

És en continuïtat amb aquesta història que l'Assemblea Diocesana de l'Església de Barcelona, l'any 1981, pren consciència del problema de la marginació i crea el Secretariat Diocesà de Pastoral de Marginació, que entre d'altres funcions té la de "coordinar i posar al dia la tasca que porten a terme en matèria de marginació els religiosos, laics i preveres". El primer responsable va ser Mn. Oriol Xirinacs que va ser-hi fins el 1997. Durant aquesta etapa es van crear el Centre Joan Salvador Gavina i l'entitat Anem per feina.

L'any 1997 es realitzà una remodelació de l'organigrama de la diòcesi on va crear tres delegacions generals d'entre les que hi havia la de pastoral social que encomanà a Mn. Salvador Bacardit. Aquesta delegació va agrupar el secretariat diocesà per als marginats. Des de 2004 fins el setembre de 2018 el Delegat de Pastoral Social fou Mn. Josep M Jubany i en aquest període el Secretariat de marginats formava part d'aquesta Delegació.

Des del setembre de 2018 el Director del Secretariat és l'Àngel Zambrana i el Secretariat està inclòs en la Delegació de Pastoral Social i Caritativa.

Podeu col.laborar amb nosaltres:

1. Donant-nos la vostra opinió sobre Eines.
2. Fent-nos arribar les adreces electròniques de persones o entitats interessades en rebre els nostres materials.
3. Compartint amb nosaltres els vostres materials pastorals sobre la marginació i el Quart Món.

Moltes gràcies a tots i a totes!

Secretariat Diocesà pels Marginats
 Sant Pau, 101
 (Parròquia de Sant Pau del Camp)
 08001 Barcelona
 Telèfon 933176397
 e-mail: sdmarginacio@arqbcn.cat

Objectius

L'objectiu últim del Secretariat Diocesà pels marginats és l'evangelització entesa com un alliberament total de la persona.

El Secretariat té present que si hi ha marginats, és, perquè hi ha una societat que margina. Per això l'acció de l'Església ha de preparar la persona del marginat per incorporar-se a una comunitat humana i fer front a les causes de la marginació, amb un esperit servicial, solidari i crític; sempre en proximitat, sintonia i comunió amb les persones i situacions de marginació. Alhora que ha de predisposar i educar la ciutadania a acollir els marginats, acompanyar-los i integrar-los en la vida social. Conscients de la gravetat que avui té el problema de la marginació, el Secretariat procurarà suscitar vocacions, tant entre els laics com entre els religiosos per atendre aquest camp.

